

Strop pod mojim nogama

„Dobar dan.“ Pozdrav sam uputila staklenoj pregradi. „Dobar dan! Vi ste...?“ „927. Rekli su mi da ovdje pokupim dokumente.“ „U redu. Pričekajte trenutak.“ Okruživali su me samo sivi zidovi ogromne zgrade. Mi smo nevidljivi ljudima, naravno, ali i jedni drugima. Za nas ne postoji ništa osim sivih zidova i fascikala s imenima i fotografijama ljudi kojima nas dodjeljuju. „Evo, to je sve. Sretno!“ *Sretno.* Zahvalila sam i otišla. Odmah zatim zazvonio je telefon. „Slušaj, ovo je malo zahtjevnije. Trebat ćeš dati više, biti prisutna, izvještavati me o svemu. Ovaj put nisi samo prolazna bolest, moraš živjeti s njom, u njoj, useliti se trajno. Piše ti gdje ćeš ju naći... Sretno.“

Inače se ne vežem za ljude, nisam se ni za nju, ali ipak sam osjetila da je po nečemu posebna. Bila sam začuđujuće nervozna na tom prvom koncertu kad sam tražila njeno lice na pozornici. Ana. Svirala je drugu violinu. Tipično, pomislila sam, još jedna sjena koju treba rastopiti u mraku. Pod pauzom sam izašla van. Bila sam nekako mlačno tužna, kao da se neka sitna točkica u meni smrznula. Zapalila sam cigaretu njoj u spomen. A onda sam čula cvilež, pomislila da je pas ili neka druga skitnica. Ali cvilež se pretočio u glazbu, glazbu tako tanku da se uvlači u tkaninu onog drugog svijeta. I to je bila ona, taj cvilež i ta glazba. Njeno blijedo tijelo povijeno nad violinom, blještava haljina na prljavom pločniku kraj golemog znaka *stop*. Tada sam joj prišla, a cigareta je iz mojih ruku pala među žice drvenog instrumenta.

*

Ne mogu reći tko me poslao i zašto baš k tebi. Iskreno, ni meni nisu rekli. Ja slušam naredbe. Za to sam stvorena. Slušati naredbe, to stvarno zvuči lako. Živjeti poput stroja, onako kako su nas učili u školi. Na sve se privikneš. Dok joj ovo u mislima govorim sjedeći na rubu kreveta usred svijetloplave sobe, čujem škripanje njenog grla, tamo negdje iz drugog kraja sobe. Takav je običaj, ja na krevetu, a ona se voli sklupčati na prašnjavom parketu, u pravom kutu između dva oštra zida. Ukratko, moj je posao biti prisutna i paziti da se ne zaguši ili tako nešto. Na kraju predati dnevnik, detaljni pregled dana glasu s druge strane linije. Puno je jednostavnije otkad se prestala opirati. Nije da nemam srca, stvarno, bilo mi je jako teško u početku, ali nakon pet-šest žrtava, lica postanu baloni, a ja dijete koje se želi vinuti u zrak. Čekam jedno vrijeme dok ne utihne. Onda legnem na krevet, do zida. Ona i dalje sjedi nepomično i zuri u prazno, ali znam da će u jednom trenutku morati leći kraj mene, vjerojatno mi se čak i šutke umotati u ruke. Dani takvih ljudi tako završavaju, to je pravilo. No ne smijem zaspati prije nego što se to dogodi.

*

Ponedjeljak, 4. siječnja

Budilica zvoni točno u 7:45. Odgađa buđenje svakih pet minuta. Potpuno otvara oči u 8. Ja cijelo vrijeme stojim nad krevetom. Gledam u nju i šapćem: *Ostani. Znaš što će se dogoditi. Znaš da nema smisla. Zar ne osjećaš kako te grebe iznutra? Ostani, ionako neće primijetiti. Čuješ li kako ti te prljave kandže klize niz grlo, niz želudac? Svi ih čuju. Zato im se gadiš, svima. Ostani, spavaj. Ja ću te zaštititi, pomoći ću ti izrezati to čudovište iz tebe, obećajem.* Ostatak dana provodi u krevetu. Izmjenjuju se intervali spavanja zatvorenih i otvorenih očiju te jecanja u jastuk. Dva puta (10:17 i 19:01) ustaje i odlazi u kupaonicu. Hodam iza nje. Prestravljeno gleda u zrcalo. U 22:29 uzima violinu u ruke. Počne plakati, baca ju na pod, leđima klizi kutom između zidova sve dok ne sjedne na parket. Grebe se po licu, počinje krvariti. Gleda pred sebe u prazninu do 1:47 pa šuteći legne kraj mene. Zaspri s plišanim medvjedićem u rukama.

Bilo je podne, nastava je taman završila. Žurila sam kući. Četvrtkom su i mama i tata radili pa bi nam obično Matija naručio pizzu. No kad sam došla, sve je bilo prazno. Pričekala sam petnaest minuta, pola sata, sat. I dalje ga nije bilo. Počela sam pretraživati kuću, sobu po sobu, dozivati ga. Matija, glupane, gdje si, ja sam gladna, zvat ću mamu. Matija... Ušla sam u njegovu sobu. Nije bio ni tamo pa sam sjela na krevet i uključila televizor, zanemarujući osjećaj željezne praznine u želucu, osjećaj koji mi je do tog dana bio nepoznat. Prošao je još jedan sat, a onda sam nastavila tražiti. Upao mi je u oko radni stol, koji je bio netipično uredan i čist. U tom sam trenutku shvatila da je cijela soba pospremljena, gotovo savršeno ispražnjena. Uzela sam u ruke jedan jedini papirić sa stola. Na njemu je nešto pisalo, ali ja nisam znala čitati pisana slova. Prepoznala sam samo svoje ime na sredini. Nastavila sam zuriti u ekran. Neka točkica u meni polako se smrzavala. Mama je došla poslije 6. Sljedeće čega se sjećam njezini su neljudski krikovi i slabašno škripanje pod mojim nogama, škripanje stropa na koji je privezao užu.

*

„Vrijeme je.“ Protrnem kad čujem te riječi. Vrijeme za što? „Gle, znam da to još nisi nikad napravila, ali moraš naučiti. Više ih završi tako nego što ti misliš. Uostalom, kad ona to učini, tvoj je posao gotov.“ U redu, kažem, razumijem, i poklopim slušalicu.

Uzeo sam užu iz tatine garaže, odnio ga u podrum zajedno s drvenim stolcem iz kuhinje. Sve sam to činio poput stroja, slijedeći naredbe nekog prigušenog glasa koji se obraćao samo meni. Cijelog jutra pospremao sam sobu. Nisam želio da u njoj ostane ijedna mrvica prašine,

ijedna čestica moje kože. Otvorio sam prozor da zrak otjera smrad što izlazi iz mojih pluća. Znao sam da će se ona uskoro vratiti, a mene neće naći. Znao sam i da će me možda, ako sva moja prisutnost iščezne iz te sobe, uspjeti zaboraviti. Ono što se u meni davno naselilo, što me neprestano greblo iznutra, nadraslo me. Nisam smio dopustiti da to nastavi živjeti blizu nje. Ostavio sam papirić s nažvrljanim tekstom, trima rečenicama koje sam jedine uspio izvući iz svog ponora: Žao mi je. Violinu ostavljam Ani. Volim vas.

Vraćam se u njenu zagušljivu sobu. Ona sjedi u svom kutku i svira onu istu melodiju koja mi se urezala u pamćenje. Trzne se i ustane kao da je čula moj dolazak. A onda me pogleda ravno u oči. *Molim te, ja želim živjeti. Želim biti sretna...* Osjećam te riječi u zraku. Ali ja tu ne mogu ništa, najradije bih joj rekla. I dalje me gleda, nevino poput psića koji ne zna da će ga uspavati. Pogled mi padne na njena bedra, koščata i išarana oštricom koju sam joj ja svaki put gurala u ruke. U njene tamnosmeđe oči i svoj svjetlucavi odraz u njima. „Idemo“, šapnem. „Brzo.“

**Rebeka Petković, 4. g
1. nagrada Gjalski
2018.**